

uanset om de forsørges hjemme eller paa Statsanstalter? Det er jo saaledes, at naar en Familie af den fattigere Befolkning har Børn af den her omtalte Art og maaske har en stor Børneflok, saa forringer dette i meget stærk Grad Familiens Evne til at forsørge sig. Det er jo en Kendsgerning, at saadanne Børn navnlig lægge Beslag paa Moderens Omhu, Pleje og Tilsyn, saaledes at hun bliver ude af Stand til at bidrage til Familiens Underhold, og det er dog en Ulykke foruden at være fattig tillige at lide under saadanne Defektheder hos Børnene; det er en saa stor Ulykke, at det synes mig, at Staten og det offentlige i det hele taget maatte kunne træde til uden at sætte Fattigvæsenets Stempel paa denne Hjælp. Ulykken for de paagældende Familier er stor nok i Forvejen, saa at man ikke behøver yderligere at klæbe Fattighjælpens Forbandelser til den Hjælp, der ydes her.

Ogsaa dette var stærkt paa Omtale, den Gang man behandlede Fattigloven, og blev fra Mindretallets Side stærkt fremhævet. Det blev foreslaaet, at man skulde lade udgaa af Paragraffen den Bestemmelse, at for at det ikke skal have Fattighjælps Betydning, skulde de paagældende være „anbragte paa Statsanstalter eller paa dertil af Staten godkendte Anstalter“. Jeg mener, at det bør fremhæves ved denne Behandling, at man burde dog i alt Fald gøre et Forsøg paa, om man ikke kunde komme saa vidt med Hensyn til § 61, som man allerede var for 17 Aar siden. Jeg synes ikke, at det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds havde Grund til at være saa bange for, at det skulde kunne gribe saa dybt ind i Forholdene, at man kom ind paa store Spørgsmaal, saaledes at Lovforslaget derved kunde strandes.

Med Hensyn i øvrigt til § 2 maa det maaske være mig tilladt at tilføje følgende: Derved at man nu vedtager denne Paragraf, som den foreslaas her, kunde det let faa Udseende af, at man herved ganske i Almindelighed godkender, at blinde, døvstumme, Epileptikere, vanføre, lemlæstede osv. anbringes under Anstaltens Tilsyn hos private, og at man var ganske enig om, at dette i alle Tilfælde vilde være heldigt. Jeg er imidlertid stærkt i Tvivl derom. For mig staar det saaledes, at det, der er blevet foretaget fra Sindsyge- og Aandssvageanstaltens Side i denne Retning, nærmest maa betragtes som Forsøg, thi jeg er stærkt i Tvivl, om

ikke Anstaltens Forsorg i de allerfleste Tilfælde vilde være bedre end den Forsorg, vedkommende kan faa hos private. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Johan Knudsen), som havde Ordet, var ogsaa i Tvivl i saa Henseende, idet han vel mente at være paa det rene med, at for aandsvage kunde en saadan Familiepleje være bedre end Plejen paa Anstalterne — det er jeg nu for mit Vedkommende ikke ganske sikker paa — men derimod var det ærede Medlem i Tvivl, hvor der er Tale om sindssyge. Men sindssyge ere ogsaa indbefattede under denne Lov. Jeg vil nu ikke gerne have, at det for mit Vedkommende skal faa Udseende af, at jeg her i al Almindelighed vil hemme denne Anbringelse hos private, men jeg betragter det som et Forsøg. Jeg er naturligvis ganske paa det rene med, at Hjælpen ligesaa lidt bør betragtes som Fattighjælp i dette Tilfælde, som naar vedkommende er anbragt paa en Anstalt.

Saa kommer der et andet Spørgsmaal, som ogsaa er berørt af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds, og det er Spørgsmaalet om de Folk, som blive anbragte af Kommunerne. Hvis man var i Stand til at komme saa vidt, som jeg har antydnet, at denne Hjælp overhovedet ikke bliver betragtet som Fattighjælp, saa bortfalder jo Spørgsmaalet af sig selv, men kan man ikke naa saa vidt, vil jeg i alt Fald henstille, at Hjælpen, naar disse Folk blive anbragte af Kommunerne, ikke bliver betragtet som Fattighjælp. Det er jo saaledes, at det er vanskeligt at anbringe saadanne Børn i Lære, som det ærede Medlem har talt om. Det er ganske rigtigt, at det ærede Medlem en Gang har spurgt mig, hvorledes Københavns Magistrat stillede sig i saa Henseende, og jeg har saa efter Konference med vedkommende Borgmester svaret ham, at man betragtede Lovens Ord som værende saa bestemte, at man ikke kunde komme bort fra, at det skulde være Fattighjælp. Jeg ved ogsaa, at ude i Kommunerne, f. Eks. i den Kommune, det ærede Medlem hører til, har man opfattet det paa lignende Maade. Man har søgt Amsraadets Billigelse af, at man ikke betragtede en saadan Hjælp som Fattighjælp, men man turde altsaa ikke gøre det af sig selv, og lignende Forhold finde Sted i saa godt som alle Kommuner. Jeg antager, man i alle Kommuner, ikke specielt i Københavns Kommune, betragter det som Fattighjælp, naar vedkommende anbringes af Kommunen i Lære eller andre